

HVĚZDOSVIT

Viľma a ztracený den

DOMINIQUE VALENTE

Přeložila Kristýna Wanková

PIKOLA

HVĚZDOSVIT

Vilma a ztracený den

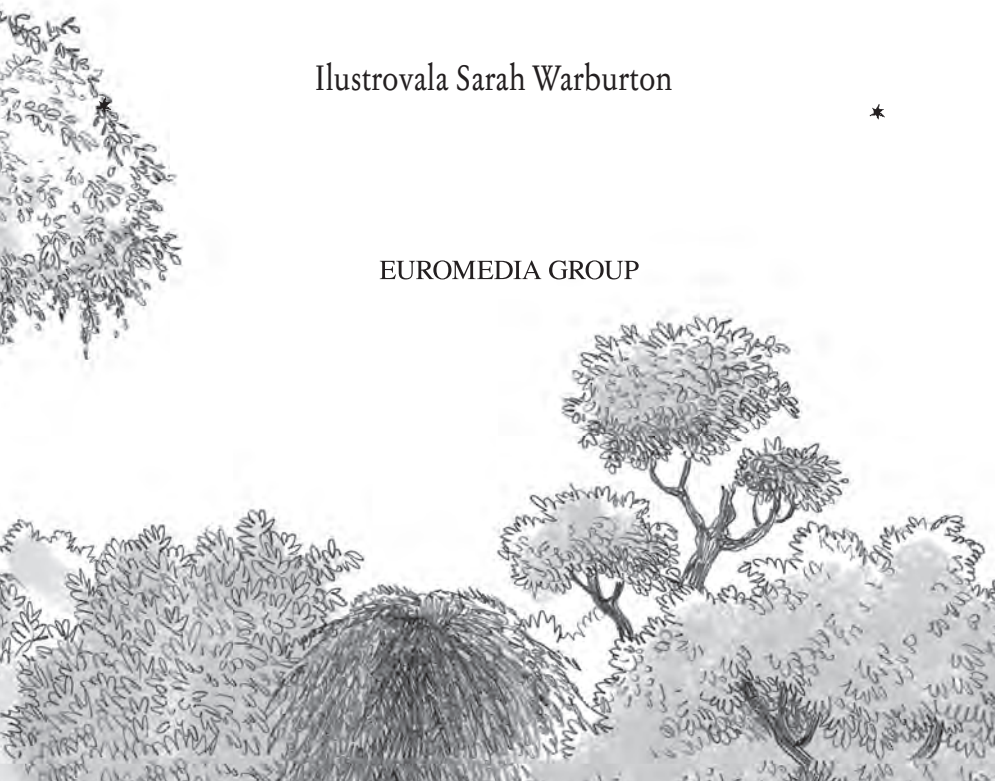
HVĚZDOSVIT

Viľma a ztracený den

DOMINIQUE VALENTE

Ilustrovala Sarah Warburton

EUROMEDIA GROUP

STARFELL: WILLOW MOSS AND THE LOST DAY

Text © Dominique Valente 2019

Illustrations © Sarah Warburton 2019

Cover Design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019

Translation © Kristýna Wanková, 2024

ISBN 978-80-242-9895-5

*Pro Catherine, která si příběh zamilovala jako první,
pro Helen, která mi pomohla uskutečnit sen, a pro Ruie,
který vždycky věřil, že se to podaří*

HVĚZDOSVIT

MITLÉRSKÉ
MLŽINY

NAKLANSKÉ
HORY

TURĚNOVÁ
ULIČKA

Knihovnice

Půlnoční

Třebín dům

ZEMĚ
TROLŮ

LAEL

Středonice

Kvílice

ŘÍŠE TRPASLÍKŮ

Velké šarvátkové moře

bývalé
území koboldů

Oblačné hory

dům Nolina Někdejšího

VISPÉRIE

řeka Otravinka

ŠELSKÉ KRÁLOVSTVÍ

MĚSTO NA KORÁLKOVÉM VRCHU

dům rodiny
Někdejších

trh

Stružky

RADVAŘOV

TEMNÉ HVOZDY

ŠKLEBICE

KOŠTATOVÝ
LES

Vilmin domek

1

* Dívka, která nachází ztracené věci

 Většina lidí má za to, že narodit se s čarounou schopností je cosi jako splněný sen. Domnívají se totiž, že by uměli něco *báječného*, třeba létat, být neviditelní nebo proměnit protivného příbuzného v prase. Myslí si, že *magie* je jedna velká hostina, kde vám všechno naservírují pod nos a vy si můžete jen vybírat.

 Jenže ne každý, komu se v dnešním světě Hvězdosvitu poštěstí mít v rukávu trochu toho kouzlení, dostane ty nejlepší lahůdky, jako třeba velký čokoládový dort s karamellem. Na někoho zbydou jen oschlé kousky mrkve, které stejně nikdo nechtěl. A přesně tak to naneštěstí bylo i v případě Vilmy Mechové, nejmladší a želbohu nejméně mocné členky rodiny Mechových.

Vilmě byla nadělena schopnost, kterou většina lidí považovala spíš za magické smetiště než za magickou hostinu. Užitečná sice byla, ale chyběl jí šmrnc, říz a švih. Nenašlo se v ní ani drobátko šmrncu, ani krapítek řízu, ačkoli člověk mohl zahlédnout kapánek švihu, když se podíval hodně zblízka.

Vilma měla schopnost nacházet ztracené věci.

Třeba klíče. Případně ponožky. Nebo, jako zrovna tuhle, dřevěné zuby Jeremiáše Pletichy.

A to nebyla žádná sranda. Zuby přistály Vilmě v natažené dlani, celé oslzlé od lepkavých slin z tlamy Dědouše, což byl staříčkový buldok Pletichových.

Pletichovi za to Vilmě zaplatili jeden chechták, tedy sazbu, kterou si účtovala už od šesti let, načež se mladá čarodějka rozhodla, že už je dávno načase, aby zvýšila ceny. Taky se zařekla, že odteď s sebou bude všude nosit

rybářskou síť, aby do ní mohla chytat ty méně chutné věci, které najde.

Nebylo to tedy zrovna nadání, na kterém by trhla jmění, ale přece jen si tím dokázala vydělat na kus žvance – většinou asi tak na půl bochníku chleba. Což bylo lepší než nic. Dokud to člověk nezačal porovnávat s talentem její prostřední sestry Kamily. Ta nedávno zvedla pluh i se zapřaženým oslem, pod kterým zůstal zaklíněný Bedřich Kratinožka, a zvládla to jen *pomocí myslí*.

Jo, jo... Kamilina schopnost byla *maličko* oslnivější.

Vilmě bylo právě šest let, když se její moc konečně projevila, a tehdy jí tatínek vysvětlil, že na světě existují nejrůznější druhy lidí. „Všichni jsou potřební a důležití. Někteří akorát přitahují víc pozornosti než jiní. Někdo je jako tvoje matka, která si získá respekt už jen tím, že vkročí do místnosti. (Trošku jí v tom pomáhá skutečnost, že slyší mluvit mrtvé.) Tvoje sestry jsou na tom podobně. A pak existují lidi jako já a ty.“

To zabořelo. I když jen *maličko*.

Vilma byla malá a měla dlouhé rovné hnědé vlasy a k tomu hnědé oči. Hodně se podobala tátovi, zatímco její sestry zdědily oslnivý vzhled po mámě.

Byly vysoké, měly rozevlátou černou hřívu a kukadla zelené barvy, které říkali „smaragdová“. Ačkoli Vilma si byla docela jistá, že nikdo z rodiny Mechových nikdy žádný smaragd na vlastní oči neviděl.

Když si Vilma postěžovala babičce Fany, že nevypadá jako její překrásná matka a sestry, babička jen zamručela. Pro marnivost neměla pochopení. A se svými zelenými vlasy si to ani nemohla dovolit. Babička Fany kdysi bývala jednou z nejlepších odbornic na lektvary v celém Hvězdosvitu, ale teď jí většina lidí neřekla jinak než „trhlá babča“, a to kvůli lektvarovému výbuchu, k němuž došlo v Naklanských horách a který měl poněkud zajímavé následky, včetně zbarvení babiččiny vlasů.

„Ale prosím tě. Možná nemáš ‚smaragdový‘ oči jako ostatní, ale vidíš s nimi přece dobře, zvlášť věci, které ostatní přehlíží,“ řekla, šibalsky se usmála a schovala několik svých pochybnějších lektvarů pod uvolněné prkno v podlaze na půdě, o němž podle všeho věděla jen Vilma.

Babička Fany měla pravdu. Vilma skutečně viděla věci, které ostatní přehlíželi. Za ta léta už v tom byla odbornicí. Třeba zrovna dneska stála jako vždycky na zahradě za domem a pozorovala dlouhou frontu

lidí, která se táhla podél nízké kamenné zídky. Všichni doufali, že jim pomůže nalézt ztracené předměty.

„Prostě je nemůžu najít. Už jsem se dívala všude...“ stěžovala si Pravoslava Tlampačová u otevřené branky.

„A podívala jste se na hlavu?“ zeptala se Vilma.

„Propána!“ zvolala Pravoslava, když si nahmatala vršek hlavy a okamžitě na něm objevila ztracené brýle s falešnými diamanty. „Já hloupá,“ zasmála se rozpačitě a otočila se k odchodu.

„Dělá to jeden chechták,“ ozvala se Justýna, Vilmina nejstarší sestra, která právě vyšla z domu a všechno viděla.

„Vždyť ani nečarovala,“ namítla Pravoslava a překvapeně vypoučila oči.

„Ale brýle vám našla, ne? Máte, pro co jste si sem přišla. Ona nemůže za to, že jste moc slepá na to, abyste se koukla do zrcadla.“ Justýna byla neoblomná, spalovala Pravoslavu pohledem, dokud neustoupila a nezaplatila jim jeden chechták.

„Já slyšela, že čarodějnice si vůbec nemají říkat o peníze,“ zaskuhrala Otýlie Konipásková odněkud z konce fronty. „Nemají ze svého nadání těžít zisk,“ řekla rozhodně a v pronikavých očích jí blýskalo.

Nutno říct, že Otýlie Konipásková patřila k těm, kdo si přáli, aby král jejich vesnici, Šklebicím, udělil zakázaný status. Potom by lidé jako Vilma a její rodina – *tedy kouzelní lidé* – museli odejít a žít *Někde Jinde*.

„Kdo vám to napovídal?“ opáčila Justýna a kráčela k Otýlii, která jako by se pod jejím zlověstně zamračeným pohledem zmenšila. „Když vám tesař něco vyrobí, tak mu zaplatíte, je to tak? Moje sestra vám poskytla službu, tak proč by to mělo být jinak?“

„No, protože ona *není* jako ostatní,“ špitla Otýlie a na tvářích jí vyskákaly rudé flíčky.

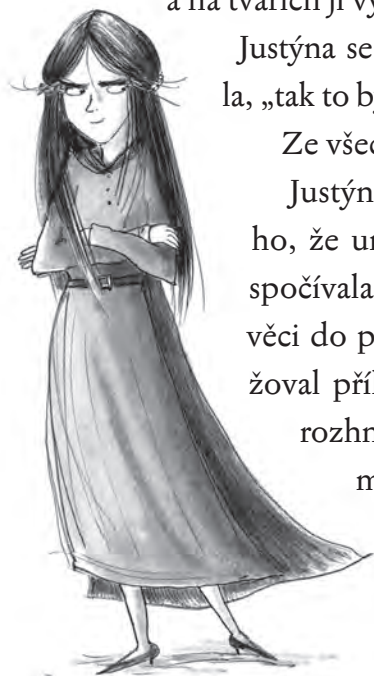
Justýna se zachmuřila. „*Nóóó,*“ protáhla, „tak to byste jí možná měli platit víc.“

Ze všech stran se ozývalo mručení.

Justýnina schopnost – kromě toho, že uměla z lidí vyrazit peníze – spočívala v tom, že dokázala vyhodit věci do povětří. Nikdo si tedy nestěžoval příliš hlasitě. Nikdo si nechtěl rozhněvat někoho, kdo by ho mohl rozmetat na kousky.

Vilma si povzdechla.

Měla sice v úmyslu zvýšit si cenu na jeden florál

a jedno Leštinovo jablíčko, ale pochybovala, jestli je úplně nejlepší nápad, aby to její děsivá sestra vymáhala od lidí pohružkami. Ne že by se snad sama mohla po Leštinových jablíčkách zrovna utlouct, ale miloval je Sípal, cirkusový kůň ve výslužbě, který patřil Kratinožkovým. Vilma kolem toho stařečka chodila každý čtvrtek cestou na trh. Děti z vesnice mu přezdívaly Sípal, protože když klusal na pastvu, sípavě při tom funěl. A když už si dal tu práci, že přišel Vilmu pozdravit, byla ráda, když mu mohla nabídnout jeho oblíbenou pochoutku.

„Vilmo, tvůj problém je v tom,“ řekla Justýna, která jí jaksi nepředala utržený chechták, „že si dostatečně nevážíš svých schopností – takových, jaké jsou.“

„Prý schopností! Jakých prosím tě?“ utrousila posměšně Kamila, která se právě vynořila z domku, od hlavy po paty zahalená v černých šatech z krásné blýskavé látky.

„Myslíš schopnosti kouzelného čmuchacího psa?“

ucechtla se. Aniž by věnovala pozornost Vilminým námitkám, obrátila se k Justýně a zeptala se: „Můžeme?“ Ty dvě spolu měly namířeno za mámou na Kočovný věštecký jarmark.

Vilma zavřela oči a snažila se zhluboka dýchat. Když je zase otevřela, viděla, jak její sestry uhánějí po cestičce a černé vlasy a pláště jim vlají za zády.

Odevzdaně se otočila zpátky k frontě zákazníků a nadskočila.

Fronta zmizela a místo ní tam stála jediná žena.

Byla vysoká a útlá jako proutek, černé vlasy jí lemovaly bledý štíhlý obličej, na němž se nápadně vysoko klenulo obočí. Měla na sobě dlouhatánské tmavé šaty a špičaté purpurové boty a ve tváři výraz, který Vilmu přiměl narovnat se do pozoru dřív, než proti tomu mohl její mozek vůbec něco namítnout.

Žena pozvedla jedno obočí a pronesla: „Dobré ráno?“

„Do-dobré ráno...?“ vysoukala ze sebe Vilma, zatímco dumala, kdo to tak asi může být.

Část Vilmina nitra zapomněla dýchat, protože podle všeho teď vnímala jen její kolena, která se začala třást, jako by znala tajemství, o němž hlava nemá ani tušení.

„Moreg Vainová,“ pronesla žena s nenucenou nonšalancí, jako by se stávalo každý den, že se někdo představí jako nejobávanější čarodějka z celého Hvězdosvitu. Musí se však nechat, že pro Moreg Vainovou to tak asi bylo.

„No teda,“ vydechla Vilma, jejíž roztřesená kolena měla, jak se ukázalo, pravdu.

Moreg Vainová se pousmála.

Ještě po mnoha letech se Vilma nepřestávala divit, jak to, že se tenkrát udržela na nohou, když by ji dokázal povalit i ten nejjemnější šepot.

A ani v nejdivočejších představách o tom, jak se setká s nechvalně proslulou čarodějnící Moreg Vainovou, by ji nenapadlo, že dojde k tomu, co se stalo vzápětí.

„Šálek čaje?“ zeptala se Moreg.

Moreg odmítavě mávla rukou. „Není třeba. Pamatuju si, kde co je.“

Vilma překvapeně otevřela pusy. „Pamatujete?“

Moreg vzala ze staré dřevěné kredence dva hrnky a pokrčila rameny. „No ano. Je to už samozřejmě dlouho, ale se Zlatou se známe léta.“

„Vy znáte *mou matku*?“

Moreg před Vilmu postavila uštípnutý modrý buclák zdobený malými bílými kvítky a sama si sedla naproti ní s hezoučkým šálkem.

„Už od dětství. Nikdy o tom nevyprávěla?“

Vilma až příliš důrazně zavrtěla hlavou.

Samozřejmě věděla, že její máma – a pravděpodobně dokonce i *Moreg Vainová* – bývaly dětmi, ale bylo to něco, co její mozek nedokázal tak úplně pobrat. Jako když se člověk snaží pochopit, proč se někdo dobrovolně rozhodne, že bude trávit čas sbíráním poštovních známek. Nezmohla se na víc než na zdvořilé, zmatené svráštění čela.

Moreg odměřeně řekla: „Bylo to dávno, dlouho předtím, než ses narodila. Tak jako mnozí další lidé s čarodějnými schopnostmi žily naše rodiny ve Stružkách. Tvoje máma byla totiž velká kamarádka mojí sestry Molsy, víš? V dětství byly pořád spolu,

líčily medvědí pasti na místního poustevníka, pořádaly čajové dýchánky se zemřelými, tančily nahé při měsíčku... Jenže věci se změnily, tak jako vždycky, a mnozí z nás jsou dnes jinde. Je to tak bezpečnější a Molsa už je pryč.“ Moreg si odkašlala. „Ale to není podstatné, napij se čaje.“

„Hm,“ vysoukala ze sebe Vilma, která se ze všech sil snažila nepředstavovat si, jak její máma tančí nahá při měsíčku.

Pohlédla na čarodějku a rychle ucukla pohledem. Moreg měla oči jako břitvy. Vilmě vyschlo v krku, protože si vzpomněla na jednu z těch děsivějších zvěstí, které o čarodějnici kolovaly. A aby nedošlo k mýlce, děsivé byly *všechny*. Povíдалo se, že Moreg Vainová dokáže pouhým pohledem proměnit člověka v kámen... Vilma rychle stočila zrak ke svému hrnku a pomyslela si: *PROČ je tady? Proč mi vaří čaj?* Ustrkla. Byl dobrý. Silný a sladký, přesně jak to měla ráda. A buclák patřil jí – jako jedna z mála věcí v domě. Svým vzhledem vyčníval z chaotické změti hrníčků a podšálků, pod níž se kuchyňská kredenc rodiny Mechových jen prohýbala.

Vilma si pomyslela, že starší čarodějky prostě asi poznají, komu který hrnek patří. *Dřív nebo později se*

jí budu muset ZEPTAT, proč přišla, dělala se. Znovu usrkla čaje, aby ten okamžik ještě *trošku* oddálila.

Možná, napadlo Vilmu, *přišla Moreg navštívit mámu*. To se zdálo nejpravděpodobnější.

Jenže se ještě ani dvakrát nenapila a Moreg už její naděje zhatila. Podívala se na Vilmu očima barvy toho nejhlubšího a nejčernějšího inkoustu a prohlásila znepokojivým tónem: „Potřebuju tvoji pomoc.“

Vilma zamrkala. „Mo-moji pomoc?“

Moreg přikývla. „Podívej, jde o útery. Nedokážu tak přesně říct proč ani jak... ale jsem si docela jistá, že zmizelo.“

„Z-zmizelo?“

Moreg na ni upřeně hleděla. „Ano.“

Rozhostilo se rozpačité ticho.

Vilma zírala na Moreg.

Ta zírala na Vilmu.

Zdálo se, že není jiné vysvětlení. Čarodějka se musela *zbláznit*. Babička Fany říkala, že těm nejlepším se to občas stává. A ta o tom musí něco vědět vzhledem k tomu, že je sama blázen.

Někteří tvrdili, že Moreg Vainová žije o samotě v Mitléřských mlžinách, což byla brána do říše nemrtvých. Vilma usoudila, že už jen to samo o sobě

asi stačí, aby člověku přeskočilo. Bláznivá čarodějnice s velkou mocí, to vypadalo jako poměrně dost nebezpečná kombinace, a tak se Vilma na Moreg trošičku nervózně usmála a doufala, že jen špatně rozuměla. „Zmizelo? Ú-úterý, jako ten den?“

Moreg přikývla, potom vstala, z háčku za vstupními dveřmi sundala kalendář s obrázkem Šklebic a podala ho Vilmě.

Ta se na něj podívala.

Nebylo jí ale jasné, na co se má vlastně koukat. Tak trochu očekávala, že uvidí, jak týden přeskočil z pondělí přímo do středy, a byla trochu zklamaná, když se ukázalo, že se to nestalo. Úterý tam stále bylo. A u něj reklama Leštinových na jablečný mošt, který vyléčí všechny nemoci.

„Ale je přece pořád...?“

Moreg netrpělivě přikývla. „Je tam, to ano, ale podívej se pořádně.“

Vilma se podívala. U každého dne v kalendáři bylo vytištěno, jestli se koná trh nebo vesnická schůzka, byl tam rozvrh sklizně, fáze měsíce a další události. Každý den měl aspoň něco – až na úterý.

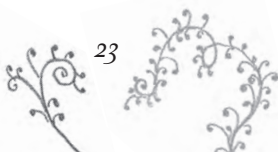
Vilma se zamračila. „Ale to může znamenat co-ko-“

„-li. Ano. Taky jsem si to myslela. Ale přesto se nemůžu zbavit pocitu, že to *něco* znamená. Něco zlého.“ Moreg se odmlčela, pak pokračovala dál: „Pamatuješ si, cos dělala v úterý?“

Vilma se zakabonila. Zavřela oči a myslí se jí na vteřinu mihl veliký fialový klobouk prožraný od molů, z něhož na straně vesele vykukovalo dlouhé pero, načež se od ní obličej babičky Fany odvrátil pryč a Vilmě se stáhl žaludek strachy. Ale právě tak rychle, jak se výjev vynořil, náhle zase zmizel a s ním i chvilkové znepokojení.

Vilma usilovně přemýšlela, stejně jako se člověk snaží rozpomenout na sen, který se hned po probuzení zdá úplně skutečný, jenže pak se ve vteřině rozplyne a je téměř nemožné si ho vybavit. V pondělí pomohla sedlákovi Antošovi najít smlouvu o pronájmu. Bez ní by přišel o právo pěstovat pomeranče, ale naštěstí k němu vyslali Vilmu, takže statek Antošových byl zachráněn – Vilma za to dostala celý pytel pomerančů. Pak přišla domů a pomohla babičce Fany přesadit brblající Gertrudy. Jejich sladké fialové ovoce používala babička k tomu, aby zamaskovala některé odpornější chutě ve svých lektvarech (moc to ale nefungovalo, stejně jako od oné nehody ne-

fungovala většina babiččiných lektvarů). Ve středu šla Vilma na trh, kde hospodyňkám z Hlohova pomohla najít ztracené domácí potřeby určené k prodeji. Ve čtvrtek odjela máma s jarmarkem a pak už byl dnešek...

„Ani ne. Nemůžu si tak docela vzpomenout, co jsem ten den dělala.“

Moreg přikývla a povzdechla si. „Doufala jsem, že to třeba bude jinak, ale každý, s kým jsem mluvila, to má stejně. Pamatují si většinu toho, co tenhle týden dělali, ale místo úterý mají úplné okno.“

Vilma se rozpačitě kousala do rtu. „Ale není to...?“

„Normální?“ doplnila Moreg a odmítavě mávla rukou. „Ano, samozřejmě. Většina lidí má potíže vzpomenout si, co měli včera k večeři. Jenže když se nad tím zamyslí, tak se jim většinou něco vybaví. Ale nikdo, koho jsem se ptala, si nedokáže vzpomenout, co se stalo v úterý. *Dokonce ani já ne.*“

Vilma se zamračila. Musela uznat, že je to zvláštní. „A s kolika lidmi jste mluvila?“

Moreg na ni zkoumavě pohlédla. „S celým Kolíkovem.“

Vilma vyvalila oči. Tak to bylo překvapení, celá vesnice! Dobře, malá vesnice, kterou tvořilo pár

domků u jediné silničky, ale stejně to bylo přinejmenším patnáct rodin.

Pak ji něco napadlo. Váhala, ale nakonec se stejně zeptala: „Proč jste řekla *dokonce ani já ne?*“

Moreg se na tváři mihl nepatrný úsměv. „Jsi bystrá, to je dobře. Myslela jsem to jen tak, že je to zvláštní, protože se mi to nikdy dřív nestalo.“

Vilmu to zaskočilo. „Nikdy dřív jste nezapomněla, co jste dělala?“

„Nikdy.“

Vilma kulila oči. Nevěděla tak docela, co si s takovou informací počít. To pomyšlení v ní vyvolávalo úžas i zděšení.

Moreg změnila téma. „Mám za to, že jsi hledačka.“

Vilma zaváhala. Nikdo ji nikdy takhle nenazval. Úplně se z toho ošívala. K podobnému titulu měla nakročeno nejbliž, když jí sestra Kamila většinu dětství přezdívala „Aport“. Teď už s tím přestala. Více méně.

„Ano. Nebo... Ne. Ne tak úplně. Teda... hledám věci... věci, co jsou ztracené.“

Moreg na to nic neřekla.

Vilma spěchala, aby to ticho vyplnila. „Prostě... Mohla bych vám najít klíče, kdybyste je ztratila, ale

nemyslím, že bych dokázala najít celý den... i kdyby se ztratil.“

Moreg pozvedla obočí. „Ale mohla bys to zkusit, nebo ne?“

Vilma se zamyslela. To by mohla. Nic jí nebránilo to aspoň *zkusit*. Nervózně se zhluboka nadechla, zavřela oči, natáhla ruku k nebi, úporně se soustředila na úterý a potom...

„OKAMŽITĚ S TÍM PŘESTAŇ!“ zaburácela Moreg, a jak rychle vyskočila na nohy, překotila u toho židli, která s ohlušujícím rachotem dopadla na kamennou podlahu. Vilma ztěžka polkla a sklonila

„TAKOVÁ HRŮZA!
MOJE SRDCE!“

nataženou paži, kterou Moreg sledovala, jako by to byla nebezpečná zmije. Čarodějka se chytla za hrud' a několikrát se krátce a roztřeseně nadechla.

Vilma promluvila rozechvělým hlasem a ze všech sil se snažila nepůsobit vyčítavě. „Tomu nerozumím. Chtěla jste přece, abych to... zkusila?“

Moreg si promnula hrdlo a po chvílce se jí hlas vrátil téměř do normálu, ačkoli při pozornějším poslechu působil trochu pisklavě.

„P- přesně tak, přesně tak,“ opakovala. „Ano, to jsem *chtěla*. Chci, abys to zkusila, jen ne teď *bned*. Dobrý Kone, jen to ne! Ne bez toho, abychom nejdřív měly nějaký plán. Nemůžeme se do toho jen tak vrhnout a ten den si vzít. Ani si nechci představit ty následky...“ řekla, silně se otrásla a pak se oklepala. „Blé!“

Když viděla, jak se Vilma mračí, začala to vysvětlovat. „Domnívám se,“ pronesla s vyvalenými černými očima jako z mramoru, „že pokud bys úspěšně našla ztracené úterý a vrátila ho do naší současné reality, vedlo by to téměř jistě ke katastrofě. Je možné, že by se rozštěpila samotná struktura našeho univerza a mělo by to jisté apokalyptické následky...“

